

[Johan Asmussen.]

hele taget er en misforståelse, der ligger til grund her. Der er ikke tale om, at indsendelse af lønsedler har noget med privatlivets fred at gøre. Der er en ganske rimelig grund til den forskel, der eksisterer. Jeg må igen henvise til Thøger Niensens værk side 120, hvor han taler om klausulen om, at forholdene skal have givet rimelig, konkret anledning til at foretage kontrol. Han skriver:

„Denne grænse er det forståeligt, at man går ud over, hvor der er tale om lønudbetalinger m. v., idet selve den pågældende økonomiske bevægelse konstituerer skattepligtig indkomst.“

Det er netop det afgørende. Det er noget helt andet at få adgang til skatteyderne i et så vidt omfang, som der er tale om her.

Det står jo stadig væk ganske dunkelt, hvordan det egentlig skal forstås, dette med at skattemyndighederne skal have adgang til at foretage eftersyn hos den enkelte skatteyder. Hr. Hagen Hagensen var inde på, at ministeren havde sagt, at det naturligvis skal ske efter aftale med indehaveren; det forekommer mig også lidt dunkelt, og jeg tror hverken, det praktiseres sådan allerede nu, eller at det er det, som man ville kunne kræve efter ordlyden af forslaget. På den anden side sagde finansministeren, at hvis der er en kværu-lant, der protesterer, så skal myndighederne have politiets bistand — det vil altså sige til at skaffe sig adgang.

Men må jeg ikke have lov at minde om, at finansministerens forgænger den 25. november 1964 i et svar på et spørgsmål fra hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) slog fast — dels i sit svar, dels i sin replik senere —:

„at ingen er pligtig at åbne for myndighederne, uden at der foreligger retskendelse.“

Og ministeren siger — det står i Folketings-tidende 1964-65 sp. 950 —:

„det var netop, hvad jeg gjorde opmærksom på i min indledning.“

Det forekommer mig altså, at der, når man sammenholder disse forskellige ting, stadig er en ubehagelig uklarhed; det er ubehageligt både for skatteyderne og formentlig for skattemyndighedernes em-

bedsmænd; det ville være rart, om man nu én gang for alle fik virkelig klarhed over det, så der ikke var noget at diskutere og fortolke, endsize bortfortolke. Jeg håber, at man vil gøre disse lovændringer så klare, at der ikke bliver nogen tvivl, og helst sådan at der ikke bliver brug for større fortolkninger i cirkulærer eller lignende fra ministeriets side.

Nathalie Lind: Jeg finder det ikke rimeligt, at vi skal bruge folketingets tid til yderligere at kommentere den avispolemik, der har været i anledning af, at finansministeren sendte afbud til et møde i Dansk Kvindesamfunds ungdomskreds, fordi han i modsætning til tidligere finansministre ikke ville diskutere sambeskatning med formanden for Dansk Kvindesamfunds skatteudvalg.

Men når finansministeren har fået det indtryk, at vi ikke får svar i Dansk Kvindesamfund på henvendelser, så beror det da i højeste grad på en misforståelse. Jeg sagde klart: vi fik ikke fra den daværende finansminister noget fyldestgørende svar, og jeg sagde videre, at det folketingsudvalg, der i 1964 behandlede loven, ikke tog hensyn til vor henvendelse. Der er altså ikke tale om, at kommunikationen i den forstand ikke er i orden; der er visse ministre, der kan være lidt længere om at svare end andre. Jeg syntes blot, at jeg måtte have lov at tage ordet igen, når ministeren ligesom ville give gode råd og fortælle, at vi nok skulle prøve på nærmest at sætte frimærker på brevene. Det gør vi, og jeg mener ikke, at der er nogen anledning til at gøre mere ud af dette. Vi har ikke noget at beklage os over, og jeg håber heller ikke, ministeren har det.

Men jeg vil sige til sidst: jeg er glad for, at ministeren, hvad selve realiteten angår, lader til at have større forståelse for, at vi skulle have en ligestilling mellem den gifte kvinde og øvrige skatteydere, for det svar, vi fik fra den tidligere finansminister, gik ud på, at det kun var så få, det drejede sig om, og at der også var andre, der blev straffet gennem den bestemmelse. Det er det, jeg kalder et ikke fyldestgørende svar.

Finansministeren (Henry Grønbaum): Det glæder mig, at fru Nathalie Lind er tilfreds